

Évközi 11. vasárnap

2Kor 5,6-10

Távol járunk az Úrtól

⁶Ezért tölt el a bizalom minket, s nem feledkezünk meg róla, hogy míg e testben vándorként élünk, távol járunk az Úrtól. ⁷A hitben élünk, a szemlélet még nem osztályrészünk. ⁸Am bizalom tölt el bennünket, így jobban szeretnénk megválni a testtől és hazaérkezni az Úrhoz. ⁹Ezért is igyekszünk kedvében járni, akár közel vagyunk hozzá, akár távol járunk tőle. ¹⁰Mindnyájunknak meg kell ugyanis jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megkapja, amit testi életében kiérdemelt, aszerint, hogy jót vagy gonoszt tett-e.

A katolikus levelekben feltűnik a vándoregyház képe (1Pt 2,11), melyben a tagok idegenként és zarándokként élnek ebben a földi pogány társadalomban. Ennek az elképzelésnek az alapja, hogy a keresztény egyház tagjait hasonlítja az Ószövetség nagy istenkeresőjéhez, a pátriárkákhöz, a hit tanúihoz, akik a földön csak vándorok és jövevények voltak. Itt azonban Pál magát is besorolja ebbe a társaságba és ezt az emberi érzést birtoklók körébe, amikor önmagát és a többi keresztényt is vándorló keresztény személyiségként írja le, mert nem tudnak azonosulni a pogány társadalommal.

Aki nem ismeri ezt az elképzelést, az azt gondolja Pálról, hogy depressziós és egyszerűen meghalni kíván azért, hogy megszabaduljon attól a rengeteg feszültségtől, amelybe a missziós munkája miatt mindennap részesült. Pedig egészen másról van szó. Pál nagy megtérési élménye egy igen mély és valóságos istenélmény volt a damaszkuszi úton. Az ott megtapasztalt intenzív istenközelség egész életére kiható élmény lett, és az apostol hite, aktivitása ebből az élményből táplálkozik. Ez a leírhatatlan élmény, amelyről maga sem tudja, hogy testben-e vagy testen kívül élte át (2Kor 12,3), vagyis elragadtatott a harmadik égig. Ez nyilvánvaló, hogy Isten közele, misztikus élmény volt. A gyenge és bűnös Pálnak óriási erőt adott, de egyben azt is jelentette, hogy egyedi, rövid ideig tartó, lelke mélyéig ható élmény, amelyet később nem tudott megismételni, csak vágyott rá. A hétköznapi tapasztalatai és tevékenysége, még csak azt sem engedte meg, hogy sokáig foglalkozzon ezzel az élménnyel. Az is mindennapi tapasztalata volt, hogy a misszionált keresztény közösség tagjai és tanítványai hányszor nem értették meg a megtérés lényegét, az univerzális evangéliumot. A

közösségek Tesszalonikában és részben Korintusban is inkább rendkívüli vallási jelenségeket hajszoltak: a látomásokat, a nyelveken szólást és más karizmatikus adományokat. Gyakran nem is birtokolták ezt az élményt, hanem inkább csak mímelték, mert így szerezhették meg a közösség kitüntető figyelmét. Vagyis Pál átélte, hogy a keresztény közösség tagjai sok esetben csak tanulják a vallásosság legfőbb célját, az istenközelség elérését, és ez által az ember átalakulását testi emberből lelki emberré, és a lelki újjászületést, az új emberré válást.

A valós Isten közelséget átélt Pálnak minden örömet is jelentett, mert tanítványai egyházközösségei elindultak az Isten felé, de egyben gyötrelmet is, mert nem érkeztek meg oda. Sőt az apostol azt is belátja, közösségre soha nem fognak megérkezni. Azt is tudja, hogy Isten közelséget nem élheti át ő sem annál jobban, mint korábban átélte, mert ebben a földi, múlandó testben él. Az élmény hatására lehet mélységesen mély a hite, de ez nem az Isten látása, az ún. visio beatifica, azaz a boldog színelátás. Ezt csak halála után képes ő is elérni, addig csak hisz az Isten közelségében, de nem szemléli azt. Isten kedvébe igyekszik járni, vagyis úgy élni mint mestere, Krisztus, de ez még korántsem személyi azonosulás az isteni személlyel. Ezért vágyik arra, amikor a földi élete beteljesedik és véget ér és egyesülhet Krisztussal. Az igazán vallásos emberek nem félnek a haláltól. Sőt akiknek a vallásosságuk életük végére, öregségükre teljesül be, megérnek a halálra. Nem kudarcként élik meg életük végét, hanem várakozasként arra a nagy találkozásra, ami felülmúl minden földi élményt. Ami a hitük betetőzése és életük megkoronázása. Még akkor is, ha Krisztus ítélőszéke előtti megjelenés számadást jelent földi életünkről. Isten megítél minket, de nem ez a legnagyobb és legfélelmetesebb élmény. Akit vallásossága nem jutatott el az Isten közelsége utáni vágyra, az csak a végítélettől retteg a halála előtt, és az Istennel való találkozás neki kegyetlen bírósági tárgyalásra való készület. Akinek hite eljutott az istenszemlélet utáni vágyig, annak az ítélet része nem tudja elnyomni az Istennel való találkozás örömét.